

De 16
en andere rijke teksten
VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Flore Deman

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Op (be)zoek

Erik Persoons

Ella zit in een hoekje van de keuken. Haar gezicht is vuil. Tranen lopen langs haar wangen naar beneden.

Bij elk geluid schrikt ze op. Ze neemt haar rugzak steviger vast. Haar hele lichaam rilt van de kou en de angst.

De achterdeur staat open. Zo is Ella binnengeraakt in dit vreemde huis. Ze is gevluht voor de storm. Het regent hard. Het is een donkere avond. Maar soms is er een seconde fel licht. Dan klinkt er even later een luide donderslag. De storm raast hevig. Daarom is Ella hier komen schuilen. Ze hoopt dat het snel stopt met regenen. Dan kan ze verder trekken. Ze wil weg van hier. Weg uit de stad! Weg van thuis! Het water druipt van Ella's jas en rugzak. De vloer is er nat van. Haar vingers zijn koud. Met rillende handen opent ze haar rugzak. Hoopvol kijkt ze er in. Ze voelt even met haar hand tot op de bodem. Maar er zit niets meer in om te eten.

Boven het lawaai van de regen uit, hoort Ella buiten iemand roepen. Ze schrikt. In paniek wil ze zich ergens anders verstoppen. Ze springt recht, maar stoot haar hoofd tegen de keukenkast die open staat. Auw! Ze klemt haar tanden op elkaar van de pijn, en gaat vlug weer zitten. Met haar rechterhand wrijft ze over de pijnlijke plek op haar hoofd. Ze wil roepen, maar durft het niet. Even blijft ze luisteren. Een paar honden blaffen in de verte. Voor de rest blijft alles stil.

Ella zucht. Ze maakt zich nog kleiner, bijna onzichtbaar. Ze denkt aan thuis. Op dit uur staat het avondeten altijd op tafel. Haar lege maag knort. De honger maakt haar zwak. Ze moet snel iets eten. Misschien vindt ze wat lekkers in de keukenkasten van dit huis. Ze blijft toch nog even in de hoek van de keuken zitten. Ze wil zeker zijn dat niemand haar heeft gezien. Zou de eigenaar van het huis het erg vinden als ze in de kasten kijkt? Ze wil niet stelen, maar ze heeft honger, een reuzenhonger.

Het is koud in dit huis. Bij Ella thuis is het altijd lekker warm. Dat beseft ze maar al te goed. Ze vindt het altijd heerlijk om een boek te lezen

voor de open haard, waarin het hout gloeit. Soms kruipt ze zalig tegen mama aan in de zetel. Ze leggen dan een dekentje op hun benen en kijken gezellig samen tv.

Een traan rolt over haar wang. Ella denkt aan de ruzie met haar ouders.

'Je krijgt de hele week huisarrest!'

'Maar mama, ik ...'

'Zwijg! Ik wil je niet meer horen.'

Haar vader gooit zijn krant op de grond. Hij springt uit de zetel en komt voor Ella staan.

'Je hebt je moeder gehoord. Je hebt een flinke straf verdiend!'

Hij neemt Ella bij haar arm en sleurt haar door de kamer. Ella verzet zich, maar haar vader is te sterk. Ze weent en roept tegelijk. Vader knijpt hard in haar arm. Het doet pijn. Bij de deur van de woonkamer duwt haar vader haar in de rug.

'Ga naar je kamer! Ik wil je niet meer zien vandaag!' roept hij.

Ella rent huilend naar haar kamer.

Woedend neemt ze haar rugzak uit de kast. Ze stopt er kleren, een zak chips en een fles water in. Daarna klimt ze door het venster naar buiten.

'Ik zal er wel voor zorgen dat ze me niet meer zien.'

Dat is nu drie dagen geleden. Ella heeft spijt dat ze van huis weggelopen is. Ze had een klein beetje geld mee, maar dat is al op. Haar bankkaart werkt niet meer. Ze zou beter teruggaan naar huis, maar daar is ze te trots voor.

Blam!

Een luid klap haalt Ella ruw uit haar gedachten. Ze luistert gespannen. Een deur slaat dicht. Dan nog één. Bevend wacht Ella af. Waar ze schrik voor had, is echt zo: ze is niet alleen in dit vreemde huis. Zware voetstappen klinken door de gang. Iemand komt dichterbij. Angstig blijft Ella luisteren. Ze houdt haar handen voor haar ogen. Even denkt ze eraan om weg te lopen, maar het stormt nog zo hard buiten. En Ella wil niet weer door de koude regen lopen.

De deur van de keuken gaat krakend open. Plots lijkt het heel stil. Alleen de regen blijft tegen het raam kletteren. Voorzichtig gluurt Ella tussen haar vingers door. Een grote, oude man staat in de opening van de deur. Hij staart naar haar, maar hij zegt niets. Ella weet niet wat ze moet doen. Moet ze iets zeggen? Moet ze toch nog proberen weg te rennen? Ze besluit te wachten

tot de oude man iets doet. Hij staat nog altijd op dezelfde plaats. Even wrijft hij over zijn kale hoofd. Dan krabt hij door zijn lange, grijze baard. Hij gromt iets, maar Ella kan het niet verstaan. Dan stapt hij verder de keuken in. ‘Alsjeblieft, doe me niets!’ smeekt Ella. De oude man staat nu vlak voor haar. Hij zet zijn handen in zijn zij. Zijn grijze ogen staren haar aan. Hij heeft veel rimpels in zijn gezicht. Hij is vast heel oud. Ella wacht bang af wat er gaat gebeuren. Zij en de man kijken elkaar in de ogen. Het lijkt wel alsof hij haar gedachten kan lezen. Dan schudt hij zijn hoofd en stapt naast haar door.

‘Jaag me niet weg, meneer. Ik heb schrik van het onweer,’ piept Ella. De man antwoordt niet. Hij rommelt in een kast en haalt er een kleine kookpot uit. Uit een andere kast neemt hij een blik. Niet veel later ruikt het heerlijk naar tomatensoep in de keuken. De man zet een bord op de tafel en schept het vol tot aan de rand. Hij legt er ook een paar boterhammen naast. Ella heeft zoveel honger dat ze haar angst vergeet. Ze springt recht en haast zich naar de tafel. Ze neemt zelfs geen tijd om haar jas uit te trekken.

Gulzig lepelt ze het bord leeg. Ze voelt zich meteen weer sterk. Ze bekijkt de oude man wat beter. Die zegt nog altijd niets. Hij lijkt een beetje op haar overleden grootvader, vindt ze.

Het is gestopt met regenen. Terwijl Ella een tweede bord soep naar binnen schrokt, gaat de man even weg. Waar gaat hij nu heen? denkt ze. Maar haar honger is nog zo groot dat ze alleen tijd heeft voor de soep. Ze is er zeker van dat de man haar geen kwaad zal doen.

Even later komt hij terug binnen. Hij toont haar een grote, grijze badhanddoek. Dankbaar neemt Ella de handdoek aan. Ze begint haar natte haren af te drogen. Nu trekt ze wel haar jas uit. Die hangt ze over de stoel naast haar. De oude man heeft ook een lange badjas bij, die hij om haar schouders hangt. Het is een oude badjas en hij ruikt niet zo fris. Maar Ella is heel blij met de lieve zorgen van de man. Ze krijgt er tranen van in haar ogen. Dankbaar eet ze verder.

De oude man staart door het venster naar buiten. Plots draait hij zich om en stapt naar Ella. Hij neemt haar vast bij haar bovenarm. Net zoals haar vader, enkele dagen geleden. Ella laat haar

lepel kletterend in het bord soep vallen. De oude man trekt haar recht en neemt haar mee naar de buitendeur. Hij knijpt haar. Het doet een beetje pijn. Ella begrijpt het niet.

‘Alsjeblieft, laat me nog even blijven. Ik ben moe en ik heb het koud. Waarom geef je me eerst soep en stuur je me dan weg?’

De man zegt nog altijd niets, maar neemt haar mee naar buiten. Ella blijft jammeren en smeken. Als ze in de tuin zijn, legt de man zijn wijsvinger op zijn mond.

‘Sssttt!’

Ella is verrast en zwijgt. Even hoort ze alleen de rollende donder in de verte. Een auto rijdt door de straat. Nog enkele druppels regen vallen met een zachte tik in de plassen.

Dan hoort Ella het ook. Vlakbij piept een kuiken, een jong vogeltje.

Ze kijkt omhoog naar de appelboom in de tuin. Ze ziet het nest met daarin een duif en enkele jongen. Weer piept een kuikentje. De duif in het nest koert luid terug. En dan merkt Ella dat het kuikentje niet in het nest zit. Het arme diertje is eruit gevallen en ligt op de grond, onder aan de boom. Het piept de hele tijd.

Voorzichtig neemt de oude man het kuikentje in zijn grote, rimpelige handen. Hij strekt zich zo hoog als hij kan en zet het diertje terug in het nest. De grote duif neemt haar jong meteen onder haar vleugels. Het kuikentje piept niet meer.

De oude man draait zich om en kijkt Ella vragend aan. Eerst begrijpt Ella het niet, maar dan snapt ze wat hij wil zeggen. Ze zucht en knikt dat ze het begrijpt. Voor het eerst verschijnt er een glimlach op het gezicht van de oude man. Hij steekt zijn hand uit. Ella twijfelt niet, en legt haar hand in de zijne. Ze haalt vlug nog haar rugzak en jas uit de keuken, en dan gaan ze op pad.

Samen wandelen ze naar haar huis. Naar haar thuis.

